

Sygn. akt I ACa 1058/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Krężolek (spr.)

Sędziowie: SSA Adam Sęk

SSA Kamil Grzesik

Protokolant: Michał Góral

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2023 r. w Krakowie

sprawy z powództwa M. Z. (1)

przeciwko M. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt I C 2720/20,

***uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu
w Krakowie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt: I ACa 1058/21

UZASADNIENIE

M. Z. (1) , w pozwie skierowanym przeciwko M. Ł., domagał się zasądzenia kwoty 200.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia przeciwnicze odpisu pozwu oraz obciążenia jej kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał , iż pod koniec 2009r., zawarł wraz ze swą ówczesną małżonką J. Z. oraz jej matką , będącą właścicielką nieruchomości, położonej w Z. (...) dla której Sąd Rejonowy w M. -Wydział Zamiejscowy w S. - prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) nieformalne, trójstronne porozumienie.

Jego przedmiot stanowić miało zabudowanie przez małżonków Z. części nieruchomości jednorodzinny budynkiem mieszkalnym na ich koszt, za wiedzą i zgodą właścicielki gruntu która zobowiązała się do tego , iż po zakończeniu budowy przeniesie na małżonków prawo własności zabudowanej przez nich części tej realności.

W zaufaniu do tego zapewnienia teściowej o przyszłym przeniesieniu prawa własności powód i córka M. Ł. dokonali nakładów na wydzieloną w celu zabudowy część gruntu , których wartość określił na łączną kwotę 40 000zł z której połowa stanowi sumę dochodzonego roszczenia.

Budynek został wzniesiony powód wraz z żoną zamieszkali w nim , jednak teściowa nie wywiązała się ze swojego zapewnienia.

Końcem 2018r został orzeczony ich rozwód , a w marcu tego roku M. Z. (1) wyprowadził się

Powód kwalifikował dochodzone roszczenie jako wynikające z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu teściowej jego kosztem, kwotą dochodzoną pozwem.

Odpowiadając na pozew M. Ł. domagała się oddalenia powództwa i obciążenia powoda kosztami postępowania.

W swoim stanowisku procesowym stanowczo zaprzeczyła zawarciu porozumienia pomiędzy nią a małżonkami Z., dotyczącego warunków przyszłego przeniesienia na nich prawa własności części nieruchomości , której jest właścicielką.

Przeczyła także aby udział w budowie budynku mieszkalnego miał zięć. Wskazywała, iż był on wznoszony staraniem członków jej rodziny systemem gospodarczym.

Pozwana uważała , że rozliczenie nakładów na które powołuje się powód o ile miałyby do niego dojść , powinno nastąpić na podstawie przepisów o rozliczeniach pomiędzy właścicielem i posiadaczem rzeczy [art. 226 §1 i 2 kc] . W konsekwencji takiej jego kwalifikacji podniosła zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Uzasadniając go argumentowała , iż powód opuścił nieruchomość na której miał czynić nakłady w dniu 11 marca 2018 r. Jego roszczenie przedawniło się zatem, po myśli art. 229 §1 kc., z dniem 11 marca 2019r.

Zarzut jest uzasadniony jej zdaniem także gdyby uznać , że na skutek zawezwania do próby ugodowej dokonanego przez M. Z. (1), mającej za przedmiot obecnie dochodzone roszczenie. Gdyby założyć , że spowodowało ono przerwę biegu terminu przedawnienia to i tak, po jego rozpoczęciu na nowo , termin roczny upłynął przed wniesieniem pozwu [19 listopada 2020r] skoro rozpoczął , zdaniem pozwanej , swój bieg w dniu 17 maja 2019r.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2021r., Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I] oraz

- zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5417 zł , tytułem kosztów procesu [pkt II sentencji wyroku].

Sąd I instancji ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Pozwana M. Ł. jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek nr (...) położonej w Z., zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny o pow. 97,5 m2.

W 2008 r. powód zawarł związek małżeński z córką pozwanej, J. Z..

W 2010 r. tej nieruchomości pozwanej rozpoczęto budowę domu jednorodzinnego. Pozwolenie na budowę domu wydano na jej nazwisko.

W dniu 20 sierpnia 2010 r. powód zaciągnął kredyt w Banku (...) w S. na kwotę 20.000 zł.

W dniu 25 marca 2011 r. matka powoda S. Z. zaciągnęła pożyczkę w (...)na sumę 11.000 zł.

W dniu 18 czerwca 2012 r. powód wraz z żoną otrzymali pożyczkę z Banku (...) S.A. na kwotę 34.200 zł. Kolejną pożyczkę, w kwocie 15 000zł., M. Z. (1) zaciągnął w (...).

Powód mieszkał wraz z rodziną od 2011r w budynku mieszkalnym wzniesionym na części nieruchomości M. Ł.. Wyprowadził się z niego w dniu 11 marca 2018r.

Z dalszej części ustaleń wynika , że wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018r w sprawie o sygnaturze (...), Sąd Okręgowy w Krakowie rozwiązał przez rozwód małżeństwo powoda i J. Z..

Pismem z dnia 6 lutego 2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 200.000 zł, a kolejnym , datowanym na 25 lutego 2019 r. zawiadzał ją do próby ugodowej, w odniesieniu do świadczenia objętego obecnie sporem , składając zawiadanie do Sądu Rejonowego w M..

Do ugody nie doszło , a posiedzenie Sądu Rejonowego w tej sprawie oznaczonej sygnaturą (...), odbyło się w dniu 16 maja 2019 r.

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji oparł się tylko na treści przedłożonych przez strony przy pozwie i odpowiedzi na pozew dokumentów , oddalając , podczas jedyne go posiedzenia przeznaczonego na rozprawę , która odbyła się przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia , wszystkie wnioski dowodowe , tak osobowe jak i z wnioskowanej przez M. Z. (1) opinii biegłego.

Wobec tej decyzji procesowej powód złożył zarzut oparty na art. 162 kpc , podnosząc naruszenie art. 235² i 205² kpc / por. k.124 akt/.

Ocenę prawną roszczenia , które uznał za nieuzasadnione , w warunkach skuteczności podniesionego przez M. Ł. zarzutu przedawnienia , ograniczył do stwierdzeń i wniosków , które można podsumować w następujący sposób :

a/ roszczenie M. Z. (1) należy zakwalifikować jako mające swoją podstawę normatywną w art. 226 §2 kc.

Pomiędzy stronami sporu nie doszło bowiem do zawarcia umowy regulującej sposób rozliczenia między nimi nakładów na dom znajdujący się na nieruchomości pozwanej.

Brak jest uzasadnionych podstaw do tego aby kwalifikować jego roszczenie jako wywodzone z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

b/ M. Z. (1) wniósł pozew 19 listopada 2020r., a zatem z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 229 §1 kc , który ma dla oceny jego roszczenia , przy takiej jego kwalifikacji, zastosowanie.

Wniosek taki jest uzasadniony nawet biorąc pod rozwagę fakt , iż powód zawiadzał pozwaną do próby ugodowej przed Sąd Rejonowy w M. , w sprawie(...) obejmując nim obecnie dochodzone świadczenie. Skutek przerwy biegu terminu przedawnienia spowodowanej tym zawiadzaniem spowodował , że termin roczny zaczął biec na nowo w dniu następnym po odbyciu posiedzenia w tej sprawie- 17 maja 2019r., upłynął zanim powód złożył pozew.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 §1 i 3 kpc oraz zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

W apelacji od tego orzeczenia , zaskarżając je w całości , M. Z. (1) w pierwszej kolejności domagał się wydania przez Sąd Apelacyjny wyroku kasatoryjnego i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania / por. oświadczenie pełnomocnika powoda na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 maja 2023r – zapis skrócony k. 170 v akt /.

Jako wniosek ewentualny sformułował żądanie zmiany tego orzeczenia i uwzględnienia powództwa w całości oraz obciążenia pozwanej kosztami procesu i postępowania apelacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, Wydanie wyroku tej treści miało być przy tym poprzedzone przeprowadzeniem przez Sąd Odwoławczy dowodów, które, zdaniem skarżącego, Sąd bezzasadnie pominął.

Środek odwoławczy został oparty na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy , a to :

a/ art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zaproponowanego przez powoda materiału dowodowego, a w szczególności przez oparcie się na wybiórczo dobranych twierdzeniach pozwu i zaniechanie ich weryfikacji z twierdzeniami powoda faktach, które powinny zostać od niego odebrane w ramach przesłuchania w charakterze strony.

Tej nieprawidłowości, decydującej także o błędnym ustaleniu faktycznym, upatrywał M. Z. (1) także w uznaniu przez Sąd Okręgowy, że był samoistnym posiadaczem nieruchomości, podczas gdy nawet z jego twierdzeń faktycznych powołanych w podstawie pozwu wynikało, iż nawet organizując i wykonując prace budowlane nie czuł się właścicielem zabudowywanej części nieruchomości. Działal przy tym w zaufaniu do zapewnienia teściowej o przeniesieniu na małżonków części nieruchomości ale już po tym kiedy dom powstanie i w nim zamieszkają.

Sąd nie przeprowadzając zadanych dowodów osobowych nie zweryfikował tego, a przyjął niezasadnie, krytykowane ustalenie, które zdecydowało o wyniku sporu wyrażonym w wyroku z dnia 8 czerwca 2021r.

b/ art. 235² § 1 k.p.c., przez pominięcie wniosków dowodowych stron, z wyjątkiem dowodów z dokumentów, podczas gdy dopiero przesłuchanie zawnioskowanych świadków oraz apelującego w charakterze strony mogło pozwolić na wyjaśnienie sprawy w stopniu wystarczającym dla poczynienia ustaleń dotyczących charakteru posiadania przez niego nieruchomości teściowej.

- naruszenia prawa materialnego pod postacią nieprawidłowego zastosowania przez Sąd Okręgowy - art. 226 § 2 k.c. i art. 229 § 1 k.c. i przyjęcie, że w sprawie zasadne jest oparcie rozstrzygnięcia na hipotezie art. 226 § 2 k.c., przy potraktowaniu apelującego jako posiadacza samoistnego w złej wierze i wyrażenie oceny, iż zasadnym jest zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną.

Powód powtórzył swoje stanowisko zgodnie z którym podstawą normatywną jego roszczenia jest przepis art. 405 kc albowiem powódka jest bezpodstawnie wzbogacona nakładami, które poczynił na jej nieruchomość, w warunkach gdy nie wywiązała się z porozumienia, które strony pomiędzy sobą zawarły przed rozpoczęciem budowy domu.

Odpowiadając na apelację pozwana domagała się jej oddalenia jako pozbawionej uzasadnionych podstaw i obciążenia skarżącego kosztami postępowania apelacyjnego. Polemicznie odniosła się do stanowiska powoda, powtarzając dotąd prezentowane poglądy natury prawnej i afirmując ustalenia oraz ocenę prawną zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny rozważył:

Ma rację powód domagając się wydania przez Sąd II instancji orzeczenia kasatoryjnego albowiem rozpoznanie sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przeprowadzanie go przez Sąd odwoławczy nie dałoby się pogodzić z wynikającą z przepisu rangi konstytucyjnej art. 176 ust. 1 Ustawy Zasadniczej zasadą co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego.

Jak wskazano wyżej, Sąd Okręgowy pominął poza dowodami z dokumentów [nie określając przy tym na potwierdzenie jakich okoliczności je przeprowadza / por. k. 124 akt/ wszystkie dowody zgłoszone przez strony, uznając je za nieistotne dla ustaleń faktycznych doniosłych dla oceny roszczenia M. Z. (1).

Równocześnie przyjął, że był on posiadaczem nieruchomości pozwanej w złej wierze i przy takim charakterze władztwa nad nią czynił na nią nakłady.

Ta kwalifikacja dysponowania częścią realności teściowej zdecydowała o podzieleniu zarzutu M. Ł., która, powołując się na normę art. 229 §1 kc broniła się m. in. zarzutem przedawnienia roszczenia argumentując, że zięć opuścił nieruchomość w Z. w marcu 2018r.

Trzeba przy tym dostrzec, na co Sąd Okręgowy zupełnie nie zwrócił uwagi, podejmując decyzję o odmowie przeprowadzenia jakiegokolwiek innych dowodów, że M. Z. (1) konsekwentnie, zarówno w motywach faktycznych pozwu

jak i w replice na stanowisko pozwanej wyrażone w odpowiedzi na pozew / por k. 7-13 oraz k. 117-121 akt / , a także w treści uzasadnienia zarzutów apelacyjnych stanowczo identyfikuje zgłoszone roszczenie jako wywodzone z bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej jego kosztem .

Jak wynika z tych stanowisk , wyklucza on przy tym , w sposób nie budzący wątpliwości, istnienie podstaw do tego aby zważywszy na wskazywane przezeń okoliczności faktyczne można było jego roszczenie kwalifikować na podstawie art. 224 i n. kc.

Powód szczególną wagę przykładają przy tym do faktu zawarcia trójstronnego porozumienia, które przez zainwestowaniem środków finansowych obydwójga małżonków Z. w nieruchomości matki żony powoda, miało być zawarte pomiędzy nimi a M. Ł..

Według jego twierdzeń porozumienie to zakładało , iż :

- właścicielka będzie aprobowała sytuację w której z jej nieruchomości zostanie wydzielona część - przez podział składających się na nią działek ewidencyjnych.

Ta część będzie przedmiotem zainwestowania przez małżonków J. M. Z. (1) , którzy z własnych środków i własnym staraniem , ze szczególnym uwzględnieniem powoda, zaangażowanego w inwestycję , także jako faktycznego organizatora prac budowlanych , wybudują budynek mieszkalny w którym zamieszkają wraz z córką.

Taki stan rzeczy pozwana zaaprobuje nie domagając się od małżonków wynagrodzenia za korzystanie nieruchomości i nie traktując tego stanu jako niezgodnego z jej wolą.

Kiedy to zamierzenie inwestycyjne zostanie ukończone a córka i zięć zamieszkają w nowo wzniesionym budynku , pozwana, dopełniając postanowień porozumienia przeniesie na obydwójga małżonków prawo własności tej części nieruchomości , która w opisany sposób zostanie zagospodarowana.

Powód podnosił przy tym , że w czasie kiedy inwestycja była [głównie jego staraniem prowadzona] nie czuł się posiadaczem tej części nieruchomości , a inwestował w grunt teściowej tylko dlatego , że liczył , iż wspólnie powzięty cel zostanie ostatecznie osiągnięty i uzyska razem z żoną / w przyszłości / tytuł własności do części nieruchomości do czego jednak nie doszło.

Nie można też nie brać pod uwagę , co zupełnie umknęło Sądowi I instancji, w ramach przeprowadzonej oceny , że M. Z. składając wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego / oddalony przez Sąd Okręgowy/ postulował aby ekspert ustalił nie wysokość / wartość nakładów / dokonanych przez powoda na realność M. Ł. ale wartość wzbogacenia teściowej tym co wyłożył na jej zainwestowanie.

Inaczej nieco kwestię tej ujmując, powodowi chodziło o określenie za pomocą tego dowodu, w jakim zakresie wartość nieruchomości wzrosła dlatego , że na jej części powstał budynek mieszkalny staraniem i pieniędzmi obydwójga małżonków Z..

Takie określenie granic zadania eksperckiego jednoznacznie i dodatkowo wskazuje , iż zdaniem powoda teściowa jest wobec nie wykonania przez nią swojej części porozumienia , jest nadal , jego kosztem wzbogacona , a wzbogacenie to nie miało żadnej podstawy w sytuacji tego zaniechania ze strony pozwanej.

Z kolei M. Ł., powołując w szczególności zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszonego w pozwie , pomijając stanowisko zgodne z którym wszystkie twierdzenia zięcia dotyczące jego udziału w prowadzeniu i finansowaniu inwestycji są nieprawdziwe, stanowczo twierdziła , że ewentualne rozliczenie nakładów na nieruchomość może nastąpić jedynie na podstawie przepisów regulujących rozliczenia pomiędzy właścicielem a posiadaczem nieruchomości , a przy tym powodowi można w czasie / potencjalnego / czynienia nakładów przypisać co najwyżej status posiadacza w złej wierze.

Pozwana odwoływała się przy tym do wskazywanego przez siebie orzecznictwa SN , [powtórzonego nota bene w odpowiedzi na apelację] , a szczególności do uchwały wydanej w sprawie o sygnaturze III CZP 6/09 z dnia 5 marca 2009r.

Biorąc pod rozwagę ukształtowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące relacji pomiędzy przepisami dotyczącymi bezpodstawnego wzbogacenia oraz regulującymi sposób rozliczenia nakładów dokonywanych przez posiadacza na rzecz , która nie jest jego własnością , kluczową była w rozstrzyganej sprawie ocena tego, czy rzeczywiście [jak twierdził powód] można uczynić podstawą wzajemnych rozliczeń stron przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu / nienależnym świadczeniu / czy też powinny one nastąpić w ramach instytucji roszczeń uzupełniających o jakich nowa w art. 224 i n. kc.

Ocena ta była możliwa tylko w oparciu o analizę faktów , które wskazywał powód , a których , których zamierzał dowodzić , po ich skonfrontowaniu z depozycjami faktycznymi do których odwoływała się pozwana , także składając wnioski dowodowe.

Przy zasadniczo rozbieżnych pomiędzy stronami twierdzeniach faktycznych w zakresie tego, czy porozumienie pomiędzy nimi i J. Z. zostało zawarte , jaka była jego treść , czy i w jaki sposób strony ustaliły w nim sposób rozliczenia nakładów na nieruchomości powódki w Z., konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie.

Jego przeprowadzenia czego Sąd I instancji zupełnie zaniechał , co więcej, oddalił służące temu celowi osobowe wnioski dowodowe nietrafnie , bo co najmniej przedwcześnie przyjmując , że roszczenie M. Z. (1) należy zakwalifikować jako mające swoją podstawę w art. 226 kc. Przy tym był , dokonując nakładów , posiadaczem części nieruchomości powódki w złej wierze.

Ta kwalifikacja determinowała także zasadnicze dla treści wydanego wyroku uznanie , że zarzut przedawnienia , którym m. in. broniła się M. Ł., jest uzasadniony.

Przypisanie złej wiary powodowi było przy tym pochodną - także w świetle rozbieżnych stanowisk stron oraz nie prowadzenia w tym zakresie żadnych dowodów, dowolnego uznania , iż porozumienie do którego odwoływał się powód, było tożsame z umową przeniesienia przez pozwaną prawa własności części nieruchomości na powoda - ewentualnie obydwójce małżonków - bez zachowania zastrzeżonej ad solemnitatem jej formy.

Ponownie przypomnieć należy , iż pozwana stanowczo przeczyła w ogóle zawarciu takiego porozumienia nie mówiąc już o skutku , który przypisał mu Sąd I instancji , Powód natomiast twierdził , że do przeniesienia własności miało dojść dopiero po zabudowaniu części nieruchomości a on nie czuł się posiadaczem nieruchomości w czasie czynienia nakładów, a dokonywał w ich tylko dlatego , iż pozostawał w przekonaniu w przekonaniu ,że w przyszłości stanie się wraz z żoną jej właścicielem Przy tym cel tej czynności/ trójstronnego porozumienia /nie został zrealizowany.

Trzeba także zwrócić uwagę , iż zupełnie poza oceną Sądu Okręgowego , w warunkach gdy przyjął tylko na podstawie twierdzeń stron / mimo ich wzajemnej opisanej rozbieżności w tym zakresie / , że porozumienie zostało zawarte, pozostało to , czy w jego ramach strony uzgodniły czy też nie , sposób wzajemnego rozliczenia czynionych nakładów.

Nie zajął przy tym stanowiska co do możliwej takiej wersji interpretacji jego postanowień zgodnie z która , iż formą ich rozliczenia będzie właśnie tylko przeniesienie własności prawa do części w ten sposób zainwestowanej nieruchomości, a strony wykluczają tym samym inną formę ich rozliczeń.

Podzielając stanowisko orzecznictwa jak należy kwalifikować pod względem podstawy normatywnej tego rodzaju roszczenia , które M. Z. skierował wobec M. Ł. , w tym jakie reguły powinny kierować takim rozliczeniem z preferencją wobec przepisów kodeksowych porozumienia w tym zakresie samych stron oraz szczególnego charakteru norm dotyczących roszczeń uzupełniających w relacji właściciel – posiadacz względem przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu /nienależnym świadczeniu/ powiedzieć należy , że Sąd Okręgowy przed wydaniem zaskarżonego wyroku

zasadniczych z punktu widzenia kwalifikacji roszczenia powoda , ustaleń faktycznych w jakimkolwiek zakresie nie poczynił , co więcej i przede wszystkim, nieprawnie oddalił wnioski dowodowe zmierzające do ustalenia faktów pozwalających na taką kwalifikację.

Tymczasem poprzez przeprowadzenie informacyjnego wysłuchania stron, a w razie konieczności także ich przesłuchania oraz w oparciu o relację J. Z. należało ustalić czy i na jakich warunkach doszło do zawarcia trójstronnego porozumienia pomiędzy nimi , w oparciu o które nieruchomości w Z. była zabudowywana , czy porozumienie to regulowało czy też nie sposób wzajemnych rozliczeń czynionych nakładów, w racji małżonkowie Z. - ich matka i teściowa oraz , czy usprawiedliwionym jest twierdzenie M. Z. (1), iż inwestując w nieruchomości własne środki nie czuł się jej posiadaczem , nawet posiadaczem zależnym.

Nie można przy tym także nie brać pod rozwagę tego , co także podnosił powód , a co również nie zostało uwzględnione przez Sąd niższej instancji przy przyjętej normatywnej kwalifikacji roszczenia zgłoszonego w pozwie , iż pozwana miała aprobować zajęcie części jej gruntu pod budowę .

Każde to postawić i udzielić odpowiedzi na pytanie o istnienie podstaw do takiej kwalifikacji , skoro w tej sytuacji wątpliwa jest ocena , że doszło do pozbawienia jej władztwa nad rzeczą , rodzącego po stronie właściciela roszczenie uzupełniające [wobec roszczeń chroniących własność] , w reakcji na które posiadający niewłaściciel rzeczy może zgłosić roszczenie z tytułu dokonania na nią nakładów.

Z kolei wykluczenie podstaw do zastosowania tych przepisów kodeksowych uczyniłoby - oczywiście tylko potencjalnie - aktualną kwalifikację roszczenia M. Z. (1) na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu./ nienależnym świadczeniu przy - jak się wydaje - w oparciu tylko o twierdzenia stron- realizacji kondycji ob causam datorum/

Ustalenia te [których Sąd I instancji zaniechał] zdecydują o tym , czy będzie niezbędnym dla oceny roszczenia powoda w kontekście podniesionego przez M. Ł. , zarzutu przedawnienia prowadzenie innych zgłoszonych przez strony dowodów , w tym wnioskowanego przez powoda z opinii biegłego.

Niezasadne zakończenie postępowania dowodowego na całkowicie wstępnym jego etapie, przy przyjęciu bezzasadnego przez swoją przedwczesność i z punktu widzenia relevantnych faktów dowolność , stanowiska prawnego w zakresie kwalifikacji normatywnej roszczenia bez poczynienia niezbędnych dla niej ustaleń , zdecydowało o uznaniu apelacji powoda za uzasadnioną, i wydaniu przez Sąd II instancji orzeczenia kasatoryjnego.

Prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy wymaga bowiem, z przyczyn o których była mowa wyżej , przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, a jego kształt rodzajowy i zakres będzie w pierwszej kolejności zależny od treści, co najmniej części dowodów osobowych zgłoszonych przez strony , które Sąd Okręgowy niezasadnie pominął.

Z podanych przyczyn , Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 386 §4 zd. ostatnie kpc.